

Herran laulujen laulaminen vieraalla maalla

”Kuinka voisimme laulaa Herran lauluja vieraalla maalla?” (Ps. 137:4.)

Avaintekstit:

Ps. 79:5–13;

Ps. 88:4–13;

Ps. 69:2–4;

Ps. 22:2;

Ps. 77;

Ps. 73:1–20;

1. Piet. 1:17.

Jo pelkkä pintaraapaisu psalmeista riittää sen selvittämiseksi, että psalmit on kirjoitettu epätäydellisessä maailmassa, joka on täynnä syntiä, pahuutta, kärsimystä ja kuolemaa. Paha uhkaa vakaata luomakuntaa, jota suvereeni Herra ja hänen vanhurskaat lakinsa ohjaavat. Synnin yhä enemmän turmellessa maailmaa siitä on tullut Jumalan kansalle enenevässä määrin ”vieras maa”. Tämä todellisuus luo psalminkirjoittajalle ongelman: Kuinka elää uskon elämää vieraassa maassa?

Kuten olemme jo nähneet, psalminkirjoittajat tunnustavat Jumalan ylivertaisen hallinnon ja voiman, samoin kuin hänen vanhurskaat tuomionsa. He tietävät, että Jumala on ikuinen ja horjumaton turva ja apu vaikeuksien kohdatessa. Tästä syystä psalminkirjoittajat ovat toisinaan ymmällään (kukapa ei olisi?) Jumalan poissaolosta ja siitä, että paha kukoistaa kaikkivaltiaan ja hyvän Herran silmien edessä. Psalmien paradoksaalisuus rukouksina näkyy psalminkirjoittajien reaktioissa Jumalan näennäiseen hiljaisuuteen. Toisin sanoen sen lisäksi, että psalminkirjoittajat reagoivat Jumalan läsnäoloon, he reagoivat myös hänen poissaolonsa.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 3.2.2024

PAHUUDEN PÄIVÄT

Lue Ps. 74:18-22 ja Ps. 79:5-13. Mistä teksteissä on kyse?

Psalminkirjoittaja yrittää ymmärtää suurta taistelua, jota käydään Jumalan ja pahuuden voimien välillä, ja hän mainitsee Jumalan kärsivällisyyden, viisauden ja voiman.

Pahuuden ongelma koskee väistämättä Jumalaa. Jerusalemin ja sen temppelin tuhoutuminen nähtiin lähinnä Jumalaan liittyvänä skandaalina, sillä se tarjosi pakanoille mahdollisuuden pilkata Jumalaa. Israelin kansa on merkki horjumattomasta jumalallisesta valinnasta ja liitosta (5. Moos. 4:32-38; 5. Moos. 32:8, 9). Ajatus Jumalan perintöosasta sisältää lopunaikaan liittyvän ulottuvuuden, sillä jonakin päivänä kaikki kansat ovat Jumalan perintöosa ja palvelevat häntä. Ajatus siitä, että kansakunnat hyökkäisivät Jumalan perintöosaa vastaan, on uhka näille jumalallisille lupauksille.

Psalminkirjoittaja myöntää, että ihmisten synnit turmelivat heidän liittosuhteensa Jumalaan ja aiheuttivat kansalle kaikki sen saamat seuraukset (Ps. 79:8, 9). Ihmisten selviytyminen riippuu yksin Jumalan armollisesta väliintulosta ja liittosuhteen ennallistamisesta syntien sovituksen kautta. Herra on ”Jumala, pelastajamme”, ja tähän sisältyy ajatus Jumalan uskollisuudesta liittolupauksilleen (Ps. 79:9).

Vielä tärkeämpää kuin Israelin hyvinvoinnin palauttaminen on kuitenkin Jumalan luonteen puolustaminen maailmassa (Ps. 79:9). Jos kansakuntien pahat teot jäävät rankaisematta, näyttää siltä, että Jumala on menettänyt voimansa (Ps. 74:18-23; Ps. 83:16-18; Ps. 106:47). Vasta kun Jumala pelastaa kansansa, hänen maineensa puhdistetaan ja hänen nimensä korotetaan.

Sama periaate oli voimassa tuolloin kuin nykyäänkin. Synnimme, luopumuksemme ja pahuutemme voivat tuoda huo-noa mainetta paitsi itsellemme myös Jumalalle, jonka nimeä tunnustamme. Väärillä teoillamme on hengellisesti vahingollisia vaikutuksia niin todistukseemme kuin palvelutyöhömekin. Kuinka moni on kääntynyt pois uskosta niiden ihmisten tekojen tähden, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä?

”Jumalan kansan luonteen täydellisyys on yhteydessä Jumalan kunnian ja Kristuksen kunnian kanssa.” (5AO 224.) Kuinka ymmärrät tämän totuuden, ja mitä sen pitäisi tarkoittaa omassa kristillisessä elämässäsi?

**KUOLEMAN
PORTEILLA**

Lue Ps. 41:2-5; Ps. 88:4-13 ja Ps. 102:4-6, 12, 24, 25. Mitä kokemuksia tekstit kuvaavat? Miten voit samastua jakeiden sanoihin?

Nämä rukoukset sairaudelta ja kuolemalta pelastumiseksi osoittavat, että Jumalan lapset eivät ole kärsimyksistä vapaita. Psalmi paljastavat kirjoittajansa kärsimykset. Hän on voimaton, kuihtuu kuin ruoho ja on kykenemätön syömään. Hänet on erotettu kuolevien joukkoon, hän makaa kuin surmattu haudassa ja on vastenmielinen jopa ystävilleen. Hän kärsii ja on epätoivoinen. Hän on pelkkää luuta ja nahkaa.

Monissa psalmeissa on oletus, että Herra on sallinut vaiivat Israelin tottelemattomuuden tähden. Psalminkirjoittaja ymmärtää, että synty voi tuoda sairautta; siksi hän viittaa anteeksiantoon, joka edeltää parantumista (Ps. 41:4, 5). Kuitenkin jotkut psalmi, kuten Ps. 88 ja Ps. 102, tunnustavat, että joskus Jumalan kansa joutuu kärsimään syyttömästi.

Psalmissa 88 Jumalaa syytetään siitä, että hän on saattanut psalminkirjoittajan kuoleman partaalle (Ps. 88:7-9). Silloinkin, kun kaikkein uskaliaimmat valitukset lausutaan ääneen, valitus on selvästi uskon teko, sillä siinä tunnustetaan, että Herra, joka kaikkivaltiudessaan sallii vaikeuksia, voi halutessaan myös palauttaa lapsensa terveyden.

Haudan partaalla psalminkirjoittaja muistaa Jumalan ihmeitä, hänen laupeuttaan, uskollisuuttaan ja vanhurskautaan (Ps. 88:11-13). Vaikka hänellä on sellainen tunne kuin Jumala olisi lyönyt häntä, hän silti riippuu kiinni Jumalassa. Vaikka hän kärsii, hän ei kiellä Jumalan rakkautta. Jumala on hänen ainoa pelastuksensa. Psalminkirjoittaja tietää, mitä kärsimys on, mutta lisäksi hän tuntee Jumalan armon. Hän tietää, etteivät kärsimys ja armo sulje toisiaan pois.

Kärsimysten salliminen ja niistä vapauttaminen ovat molemmat todisteita Jumalan perimmäisestä hallintavallasta. Tieto siitä, että Jumala hallitsee, herättää toivoa. Kun luemme Psalmia 88 Kristuksen kärsimyksen valossa, olemme ihmeissämme hänen rakkautensa syvyydestä: hän oli valmis kulkemaan kuoleman porteista ihmiskunnan hyväksi.

Ajattele Jeesuksen ristinkuolemaa. Kristuksessa Jumala kärsi pahemmin kuin kukaan meistä. Miten tämä auttaa meitä säilyttämään uskomme myös kärsimysten ja koettelemusten aikoina?

MISSÄ JUMALA ON?

Lue Ps. 42:2-4; Ps. 63:2; Ps. 69:2-4 ja Ps. 102:2-8. Mikä aiheuttaa tuskaa psalminkirjoittajalle?

Henkilökohtaiset ja yhteisölliset kärsimykset vaivaavat psalminkirjoittajaa, mutta ehkä vielä enemmän häntä vaivaa se, ettei Jumala tunnu kiinnittävän mitään huomiota palvelijointensa vaikeuksiin. Jumalan poissaolo tuntuu kuin voimakas jano autiomaassa (Ps. 42:2-4; Ps. 63:2) tai kuin kuoleman tuska (Ps. 102:3-5). Psalminkirjoittaja tuntee olevansa kaukana Jumalasta ja hän vertaa itseään yksinäisiin lintuihin. ”Minä olen kuin huuhkaja autiomaassa, kuin pöllö, joka asustaa rautioissa. Minä valvon yöni, olen yksin kuin katolla kyyhöttävä lintu.” (Ps. 102:7, 8.)

Autiomaan mainitseminen korostaa eristyneisyyden tunnetta Jumalasta. Katolla kyyhöttävä lintu on pesänsä ulkopuolella, poissa lepopaikastaan. Psalminkirjoittaja huutaa Jumalan puoleen syvyyksistä, ikään kuin olisi väkevien vesien nielaisema ja vajoamassa pohjattomaan liejuun (Ps. 69:2-4; Ps. 130:1). Nämä kielikuvat kertovat ahdistavasta tilanteesta, josta ei ole muuta pakotietä kuin Jumalan väliintulo.

Lue Ps. 10:12; Ps. 22:2; Ps. 27:9 ja Ps. 39:13. Miten psalmista suhtautuu Jumalan näennäiseen poissaoloon?

On merkittävää, että psalmistat päättävät olla vaikenematta Jumalan hiljaisuuden edessä. He uskovat järkkymättä rukoukseen, koska se on suunnattu elävälle ja armolliselle Jumalalle. Jumala on yhä olemassa, silloinkin kun hän on näennäisesti poissaoleva. Hän on yhä sama Jumala, joka kuuli heitä menneisyydessä, ja siksi he luottavat siihen, että hän kuulee heitä nytkin.

Jumalan hiljaisuuden edessä psalminkirjoittajat joutuvat tutkimaan itseään ja etsimään Jumalaa syntejään tunnustaen ja nöyrästi pyyntöjään esittäen. He tietävät, ettei Jumala vaikene ikuisesti. Yhteyden Jumalaan on jatkuttava elämän olosuhteista riippumatta.

Mitä opimme psalminkirjoittajan suhtautumisesta Jumalan näennäiseen poissaoloon? Miten sinä suhtaudut hetkiin, jolloin Jumala näyttää olevan hiljaa?

ONKO HÄNEN LUPAUKSENSA PETTÄNYT LOPULLI- SESTI?

Lue Ps. 77. Millaista kokemusta psalminkirjoittaja käy läpi?

Ps. 77 alkaa avunpyynnöllä Jumalalta. Pyyntö on täynnä valitusta ja tuskallista menneisyyden muistelua (Ps. 77:2-7). Psalminkirjoittajan koko olemus kääntyy surullisena Jumalan puoleen. Hän kieltäytyy muusta lohdutuksesta paitsi siitä, joka tulee Jumalalta.

Jumalan muistaminen näyttää kuitenkin lisäävän hänen ahdistustaan. ”Minä muistan Jumalaa ja huokaan.” (Ps. 77:4, VKR.) Heprean sana hämä, ’metelöidä, remuta, huokailla, olla levoton’, kuvaa usein raivoavien vesien pauhua (Ps. 46:4). Samalla tavoin psalminkirjoittajan koko olemus on suuren levottomuuden vallassa.

Kuinka Jumalan muistaminen voi tuottaa niin voimakkaita ahdistuksen tunteita? Epämukavien kysymysten sarja paljastaa ahdistuksen syyn (Ps. 77:8-10): *Onko Jumala muuttunut? Voiko Jumala mahdollisesti pettää liittonsa?*

Menneisyydessä Jumala on tehnyt pelastavia tekoja, mutta nyt hän tuntuu poissaolevalta. Tämä ristiriita saa psalminkirjoittajan tuntemaan itsensä Jumalan hylkäämäksi. Jos Jumala on muuttunut, psalminkirjoittajalla ei ole toivoa. Hän joutuu kamppailemaan hylätäkseen tämän johtopäätöksen.

Hän ei voi nukkua, koska Herra pitää hänet hereillä (Ps. 77:5, VKR). Tämä muistuttaa muista Raamatun henkilöistä, joiden unettomuutta Jumala käytti tarkoituksensa edistämiseen (1. Moos. 41:1-8; Est. 6:1; Dan. 2:1-3). Pitkä uneton yö saa psalminkirjoittajan pohtimaan Herran aiempia vapauttavia tekoja nyt uudella päättäväsyydellä (Ps. 77:6, 11).

Psalminkirjoittajan Jumalalta saama varmuus ei sisällä selityksiä hänen henkilökohtaisesta tilanteestaan, vaan ennemmin vahvistuksen Jumalan uskollisuudesta ja luotettavuudesta (kuten Jobillekin vakuutettiin). Psalminkirjoittajaa rohkaitaan odottamaan Herraa uskossa tietäen, että hän on sama Jumala, joka teki ihmeitä Israelin menneisyydessä (Ps. 77:12-19). Psalminkirjoittaja tajuaa myös, että ”jalanjälkiäsi ei kuukaan nähnyt” (Ps. 77:20). Hän ymmärtää, että Jumala johdattaa jopa silloin, kun hänen läsnäolonsa ei näy ihmissilmille. Hän tunnustaa, että Jumala on samanaikaisesti paljastettu ja kätkeyty, ja siksi hän ylistää Herran salaperäisiä ja ylivertaisia teitä.

ETTEIVÄT VANHURSKAAT JOUTUISI KIUSAUKSEEN

Lue Ps. 37:1, 8; Ps. 49:6-8; Ps. 94:3-7 ja Ps. 125:3. Millaiseen kamppailuun psalmikirjoittaja on joutunut?

Näissä psalmeissa valitetaan jumalattomien nykyistä menestymistä ja sitä haastetta, jonka heidän menestyksensä asettaa vanhurskaille. Sen lisäksi, että jumalattomat menestyvät, he toisinaan myös avoimesti halveksivat Jumalaa ja sortavat muita. On hämmentävää, että samaan aikaan kun "vääryyden valtikka" (Ps. 125:3) hallitsee maailmaa, "oikeuden valtikka" (Ps. 45:7) näyttää murtuvan. Emmekö siis voisi luovuttaa ja omaksua pahaa, kuten muutkin?

Lue Ps. 73:1-20, 27. Mikä auttaa psalmikirjoittajaa nousemaan tästä kriisistä? Mikä on niiden loppu, jotka panevat luottamuksensa turhiin asioihin? (Ks. myös 1. Piet. 1:17.)

Psalmin 73 kirjoittaja keskittyi maailmassa sillä hetkellä vallinneeseen vääryyteen, eikä kyennyt näkemään suurta kokonaiskuvaava Jumalan näkökulmasta. Pahuuden kukoistaminen oli hänen uskollaan musertavaa; hän uskoi myös, että hänen argumenttinsa uskon hyödyttömyydestä perustui todellisuuteen.

Psalmi 73 osoittaa kuitenkin, että nämä asiat pilkkaavat niitä, jotka jättävät huomiotta ensimmäisen jakeen, jossa on tiivistetty koko psalmin sanoma: "Kuinka hyvä onkaan Jumala Israelille, kuinka hyvä niille, joilla on vilpitön sydän!"

Psalmikirjoittajaa johdatetaan pyhäkköön, josta Jumala hallitsee. Häntä muistutetaan siellä, että tämä hetki on vain pieni osa koko mosaiikkia ja että hänen tulisi ajatella loppua, jolloin jumalattomat kohtaavat Jumalan tuomion. Se, että psalmikirjoittaja ymmärsi tämän totuuden pyhäkössä ja tunnusti aiemman mielettömyytensä, osoittaa, että todellisuus voidaan käsittää vain hengellisen ymmärryksen, ei ihmislogiikan, avulla.

Kuinka lupaus siitä, että Jumala tuomitsee maailman, antaa sinulle lohtua tässä ajassa, jossa paljon pahuutta jää rankaisematta?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ps. 56 ja Ellen G. White, *Tie Kristuksen luo*, s. 115–128.

Psalminkirjoittajien tavoin Jumalan kansa ihmettelee aina silloin tällöin sitä, miten he voivat laulaa Herran lauluja vieraassa maassa. Uskoamme Herran ylivertaiseen hallintavaltaan koetellaan joskus ankarasti, ja saatamme miettiä, onko hän niin voimallinen ja hyvä kuin Raamatussa kerrotaan.

Uskoon kuuluu usein epävarmuutta ja jännitystä aivan yhtä paljon kuin luottamusta ja varmuuttakin. Joskus epävarmuus ja jännitys voivat olla lähes sietämättömiä. Epävarmuus ei saa kuitenkaan koskaan koskea Jumalaa, hänen rakastavaa ja vanhurskasta luonnettaan ja hänen luotettavuuttaan. Psalminkirjoittajat voivat olla epävarmoja tulevaisuudesta, mutta silti he usein vetoavat Jumalan ehtymättömään rakkauteen ja uskollisuuteen (Ps. 36:6–11; Ps. 89:3, 9).

Meidän tulisi seurata heidän esimerkkiään. ”Ponnista kaikki voimasi katsoaksesi ylös, pois vaikeuksistasi. Silloin et milloinkaan tule väsymään matkalla. Pian näet pilven takaa Jeesuksen ojentamassa käsiään auttaakseen sinua, eikä sinun tarvitse tehdä muuta kuin ojentaa hänelle kätesi vilpittömästi uskoen, että hän johtaisi sinua. Sitä mukaa kun opit luottamaan häneen tulet uskon kautta Jeesukseen toivorikkaaksi.” (2Ta 224.)

Älä aliarvioi rukouksen tehokkuutta aikoina, jolloin Jumala kätkee kasvonsa. Tällaiset tilanteet saavat psalminkirjoittajat pikemminkin tutkimaan itseään, muistelemaan Jumalan aiempia pelastavia tekoja ja etsimään häntä syntejään tunnustaen ja nöyrästi pyyntöjään esittäen (Ps. 76:11–13; Ps. 89:47–53). ”Ihmisen usko tulee vahvaksi hänen joutuessaan vastakkain epäilysten ja vastustavien voimien kanssa. Näissä koettelemuksissa saatu kokemus on arvokkaampaa kuin kallemmatkin jalokivet.” (3Ta 296.)

Keskustelunaiheita:

1. Millaisia jännitteitä psalminkirjoittajat kokivat nähdessään pahuuden rehottavan? Oletteko kokeneet vastaavia jännitteitä ja miten olette käsitelleet niitä? Miten uskova voi säilyttää uskonsa näinä aikoina?

2. Mistä meidän tulisi etsiä vastauksia silloin, kun uskomme Jumalaan joutuu koetukselle joko koettelemustemme tähden tai niiden ihmisten vaikutuksesta, joiden omat kärsimykset saavat heidät kyseenalaistamaan Jumalan hyvyyden ja voiman?